

Német anekdotakincs

A bölcs és az ostoba

Ha valaki Kant Emánuellel akart találkozni, nem volt nehéz dolga, hisz a híres német filozófus sohasem mozdult ki szülővárosából, Königsbergből. Pontos életrendje szerint, a megszokott sétája során, mindig déli tizenkettőkor haladt át a piactéren. Egyszer egy rosszhírű alak szegődött a nyomába, akiről köztudott volt, hogy szeret mások kárán csámcsogni. Most azt látja, hogy a filozófus nadrágjának hátsó felén éktelen lyuk tátong.

– Herr Kant – szólítja meg –, ott hátul kifelé kandikal a bölcsesség.

Kant kényelmesen hátrafordult és odabökte:

–...és befelé bámul az ostobaság.

Az ifjú tehetség

Egy beképzelt ifjú virtuóz azért utazott Párizsba, hogy megmutassa kéziratait Liszt Ferencnek. A zeneszerző ezen szavak kíséretében adta vissza a kottákat:

– Az Ön művei valóban sok szépet és sok újat tartalmaznak.

– Tényleg így gondolja, kedves Mester... – hebegte boldogan az ifjú „tehetség”, de Liszt félbeszakította:

– Csak az a gond, fiatal barátom, hogy nem a szép az új, és nem az új a szép.

A vizsgán

Egy napon Röntgen professzor egy lusta diákot vizsgáztatott. A hallgató a professzor egyetlen kérdésére sem tudott válaszolni. Végül ezt kérdezte tőle Röntgen:

– Mondja már meg, legyen szíves, ki tartotta Önöknek az előadást!

Miután a hallgató válaszolt, a fizikus így szólt:

– Na, látja, hogy micsoda előrelépésre képes! Tavaly még ezt sem tudta.

A kölcsönös segítség

Egy művészettörténész könyvet írt Picassóról. A festő művei ekkor már világszerte ismertek voltak, nem volt szükség népszerűsítésükre. A kritikus a következő szavakkal küldött egy tiszteletpéldányt a festőnek:

„Bízom abban, hogy könyvem növeli az Ön képei iránti érdeklődést.”

Picasso kedélyesen belelapozgatott a könyvbe, majd azt mondta:

– Bízom abban, hogy képeim növelik az Ön könyve iránti érdeklődést.

Az apa

Amikor Horst Tappert, a később oly népszerű Derrick, még fiatal volt, egy napon közölte apjával, hogy színész akar lenni.

Az atya megbotránkozva rivallt reá:

– Nem mész te semmilyen színházba. Nem hagyom, hogy bemocskold a nevemet.

De a fiút nem lehetett eltántorítani szándékától.

– Talán felvehetnék valamilyen művésznevet.

Am ettől az öregúr még inkább dühbe gurult:

– Aha, persze, ez tetszene neked. Hogyha majd sikereket érsz el, egyetlen ismerősöm sem fogja tudni, hogy én vagyok az apád.

Az ügyvéd és kutyája

Egy reggel a hentes azzal a kérdéssel kereste fel lakótársát, az ügyvédet, hogyha egy kutya húst csen el az üzletéből, tényleg visszakövetelheti-e a tulajdonostól jogi úton annak értékét.

– Természetesen – válaszolta a jogász.

– Nagyszerű, akkor adjon nyomban harminc márkát, mert ennyiért vitt el tőlem karajt a kutyája.

– Helyes, viszont ilyen esetekben ötven márka a honoráriumom, így Ön tartozik nekem húsz márkával.

Vagy - vagy

Egy napon a szakácsfiú ellopott Goethe konyhájából egy nagy halat. A kabátja alá rejtette, és a parkon át hazafelé sietett. De az író éppen az ablaknál állt, és észrevette a kabát alól kikukucskáló pikkelyest.

– Hé, fiacskám! – szólt utána szigorúan.

– Mi-mi-mit parancsol a kegyelmes úr? – dadogta a kukta.

– Azt ajánlom, hogyha legközelebb halat akarsz csórni, vagy hosszabb kabátot vegyél, vagy kisebb halat.

Válogatta és fordította: Magyarits Katalin